

KÉLET.

POLITIKAI ÉS KÖZGAZDASÁGI NAPILAP.

1881.

Kolozsvár, péntek, február 25

Tizenegyedik évfolyam.

AZ IPARÜGYI ENQUETE.

Három napja folyik a szóharcz, s az iparügyi enquete még csak azon első kérdésen sem tudott keresztül esni, vajjon legyen-e kényszeripartársulat avagy se? Vajjon alkotmányos államban kelljen-e valakit kényszeríteni arra, hogy segítsen magán, avagy kinek-kinek saját életösztönére legyen bízva, hogy a kínálkozó eszközökkel maga jó szántából gondoskodjék a maga javáról? Mi megvalljuk, ha a tollforgatás iparos mesterség volna, magunk volnánk az elsők, kik az ilyen tutorkodás ellen tiltakoznánk, s nem tudjuk eléggé csodálni, hogy az iparos osztály ezt egyhangulag követeli, sőt az iparügyi enquete többsége is a kényszeripartársulatok mellett nyilatkozik. Annyi örvendetes eredménye van ugyan már is e tanácskozásoknak, hogy ki vannak ábrándítva azok, a kik minden áldást, az iparos osztály sorsának jobbrafordultát, a kényszeripartársulatoktól várják, de sokkal örvendetesebb lett volna, ha az értekezlet többsége nem ad alkalmat arra, hogy az ipartörvény revisiója alkalmával a kényszer ipartársulatok életbeléptetése, iparunk felsegélése czimén egy hatalmas visszalépés ne történjék.

Mert a kényszeripartársulatok kimondása, valóban nagy és hiábavaló visszalépés volna kivált, ha oly alakban létesül, mint azt a többség óhajtja.

Nem merné azt senki sem tagadni, hogy bármiféle társulat képes igen törvös és a szétszúllódó egyeseknél nagyobb eredményt mutatni, még a kényszeripartársulat is mutathat fel hasznosat az által, hogy tagjai bizonyos tagsági díjra köteleztetvén, ez által egy igen tekintélyes összeg gyűlne tisztán az iparosok érdekeinek megoltalmazására, s lehetne az uton olyan javításoknak verni útát, mi

földműves, akár iparos ez vagy amaz egyesületbe belépni, határozatainak engedelmeskedni köteles; ha egy helyen csak egy társulat van, a hová beléphetni, s ezen társulat fontos hatalmi hatáskörrel ruháztatik fel. Az ilyen társulás halála a versenynek és a verseny egyetlen életető eleme az iparnak, mely nélkül fejlődése és előhaladása merő képtelenség. Tegyük fel, hogy kényszeripartársulat alakul, melynek a mint oda fenn annyi oldalról hangsúlyozzák, hogy értelme lehessen, bizonyos előjogai lesznek a tanoncz felfogadásánál, a segéd felszabadításánál, sőt talán az első foku iparhatóságot is ő képezné. Lássuk, hová vezetne mindez?

Vannak iparágak, melyek valamely városban kevesebb számú iparos által vannak képviselve, de ezek is külön testületeket képeznek. E kis körben a többség valamely vállalkozáshoz fog, melyre a kisebbség is örömmel, mert haszonnal concurrálhatna, s tegyük fel, hogy bátorsága is van hozzá. Mi lehet ennek más eredménye, mint az, hogy a tanoncz felfogadásánál, a segéd felszabadításakor, ügyes-bajos dolgaiban olyan sekáturáknak lesz kitéve a kisebbség, hogy kénytelen lesz vagy pusztulni a városról, vagy alávetni magát a többség vasakarátának. Így aztán a társulatban minden iparágra nézve kimondhatja, megszabhatja az iparosok többsége az iparezikkek árát, minőségét, s a neki juttatott hatalomnál fogva elriaszthat, sőt idővel megsemmisíthet minden olyan rebellis iparost, a kia maga feje után gondolkozzon, s a többiekkel minőségben, árakban versenyezni merne.

Ide vezet mathematicai bizonyossággal a kényszertársulás. Annak pedig valóban nem sok értelme van, hogy kényszertársulat létesíttessék ahoz illő jogkör nélkül. A monopolizált kizárólagos ipartársulatok megszületésének napján pedig biztos halála következett be a versenynek, s a versenynek még

gát, minthogy Hermantól Brassóba igen csekély a forgalom, és a vasutnak szállítmánya nem lenne. Ehez járul még, hogy a Brassó-Kézdivásárhelyi államut vicinalis vasut építésére nem alkalmas, mert azon helyen, hol a tömösi vasutat keresztezi, nem fekszik elég mélyen arra, hogy a fennálló vashidak alatt olesó szerrel vasutat lehetne átvezetni, másrészt ezen ponton a tömösi vasut sokkal magasabban fekszik, sem hogy az ut nívaujáról a vasut nívaujára lehetne jutni.

Elő esetben tehát az államutat jelentékeny hosszúságban művelni mélyíteni, második esetben pedig még jelentékenyebb hosszúságban egy magas és igen költséges töltéssel kellene emelni.

Nincs más hátra, mint a Brassó-Tatrang és zajzoni utat választani, annál is inkább, mivel innen ugy Brassó, valamint Háromszékre meglehetősen fa, mész és kő stb. forgalom várható, sőt a bodzai forgalom is bevonható lesz. — Ezen fölül Seps-Szt. György és Kézdivásárhely között az állam ut az északi hegylánc lábánál halad el, és egyenes iránya miatt a halmokat és völgyeket nagy emelkedésekkel haránt metszi át, és még azon kívül a déli hegylánc nagy erdőségei és helységeitől igen távol esik.

Ugy technikai, valamiképen kereskedelmi szempontból helytelen lenne ezen irányt választani, mivel az államut jelen alakjában vágány lerakására nem alkalmas és ezen utvonalon a forgalom igen csekély és emelkedésre képtelen, a mennyiben a déli hegylánc helységei a Feketellgy mocsáros mélédeisei által a vasutól elszakítva, erdő és egyéb terményeiket, mint azelőtt, kocsikon kénytelenítettnek szállítani Brassóba.

Ha meg kell állapítani, hogy a vicinalis vasut lerakására mely irány választassék, az északi vagy déli hegylánc mellett, akkor itt is tekintetbe kell hogy jöjjenek a forgalom, a népesség és a birtokviszonyok.

A barcaság-zerenyestí vonalt bezárólag:

északi irányban	tervezett irányban
lakosság 96,143	117,862
szántó 88,117 hold	94,950 hold
rét 48,121 "	65,315 "
erdő 162,827 "	314,569 "

Oly vidékeken, hol földművelés, szén, er-

van, melyek a különböző nagy erdőségeket és helységeket egymás közt és Brassóval egybekötik. Ez tehát azon terrenum, melyen a vicinalis vasut gyarapodhatik és gyümölcsözővé válhat.

Technikai és gazdasági indokokból a vicinalis vasut háromszéki vonalrészének következő irányt kellett választani: a brassói állampályaudvartól két vágányon az államvasutnak keresztezéséig a zajzoni uttal, ezen irányban tovább haladva, Tatrang előtt balra fordul, és itt lesz a tatrang-zajzoni megállási hely; innen Prázmárig megy, a téglakemenczék és a pipagyár előtt elhaladva, a nagy uton Kökösig, hova a kökösi uzoni megállási hely van tervezve, innen Szolym és Killyen át kis megállásokkal Seps-Sz. Györgyig, hol az Előpatakon kereszttől építendő vonallal egyesül.

Seps-Sz. Györgytől az ut hosszában egész a brassó-kézdivásárhelyi államut keresztezéséig, elhagyva ezt Réty és Komolló falvak határán, Rétyig megy, (a Rétyre vivő ut a vágány lerakására nem alkalmas) áthidalva a Feketellgyet, Nagy-Borosnyó, Felső-Doboly és Zágon kereszttől Pákeig és innen Kovászna, Páva, Zabola, Gelence, Oroszfalu át Kézdivásárhelyig, hol a végállomás lesz, hova technikai czélból tervezve van és hova jönnie kell.

(Folyt. köv.)

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház ülése

— febr. 23 án.

Tárgyalás alá vétett a csüdtörvényjavaslatban a főrendiház által tett módosítások, melyek — a 67. §-ra nézve tett módosítás kivételével, — Apáthy István előadó ajánlatára vita nélkül elfogadtattak.

Továbbá tárgyalatott a bélyeg- és illeték-törvények módosításáról szóló törvényjavaslat.

Dárdy Sándor a pénzügyi bizottság előadója: T. ház! (Halljuk! Ezen novelláris törvényjavaslat egy láncszemet képez a kormány által beterjesztett pénzügyi javaslatok sorozatában; de nem tartalmaz adóemelést, hanem a bélyeg- s illetékek több neménél igen lényeges engedményeket, melyek részint a forgalmi élet megkönnyítésére, részint a fekvő birtoktulajdonosok növelésére jótékony kihatással fog

Hirdetési díjak.

Egy négyszög centiméternyi tér ára 2 kr.
Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nagyobb és gyakoribb hirdetéseknek külön kedvezményt is nyújt a kiadóhivatal.

Hirdetéseket felfüsznek:

Bécsben: Oppellik Alajos Stadt Stubenbastei Nr. 2. (Eckhan) der Wollzeile 36.) Haasenstein et Vogler (Wallfischgasse 10) Rud. Mosse Publicistische Bureau. Budapeston: Haasensto. és Vogler hirdetés köv. irodája. Goldberger A. hirdetések vételi irodája Budapeston Szervitátor 3. sz.

Nyititási cölhelt

gármond sora után 25 krajczár fizetendő.

annak kárpótlásáról gondoskodnánk: ezt észszerűleg nem ajánlhatja senki. Ennélfogva szóló a törvényjavaslatot elfogadja. (Élénk helyeslés jöbbséggel.)

Ezzel az általános vita befejeztetvén, a ház a törvényjavaslatot elfogadta a részletes tárgyalás alapjául.

A részletes tárgyalás folyamán a 6. §-nál, mely a számlabélyegről szól, Horváth Lajos módosítványt nyújt be aziránt, hogy a számlák, úgy mint Ausztriában, 10 frtig bélyegmentesek legyenek, azután 10—50 frtig 1 kr, 50 frton felül 5 kr bélyegilleték alá essenek.

Szapáry Gyula gr., pénzügyminiszter e módosítványt nem fogadja el, de ajánlja, hogy a számlákra 50 frtig 1 kr, azon felül 5 kr bélyeg állapíttassék meg.

A ház a pénzügyminiszter módosítványát fogadta el.

A 7. §-nál, mely felhatalmazza a pénzügyminisztert, hogy hivatalos szemléket tarthasson oly üzleti és irodai helyiségekben, a hol bitelt érdemlő értesítés szerint a bélyegrövidítés tárgyai tartatnak: élénk vita fejlődött.

Funták Sándor az igazságtügyi bizottság nevében e § kihagyását ajánlja.

Dárday Sándor előadó ragaszkodik a § hoz. Teleszky István az igazságtügyi bizottság véleményét pártolja. Móricz Pál a szöveg megtartása mellett nyilatkozik.

Szapáry Gyula gr. pénzügyminiszter a szakasznak esetleges szabatosabb szövegezésé végett a pénzügyi bizottsághoz való visszautasítást indítványozza.

Lukács Béla és Eötvös Károly a § elvetésére szavaznak. Tiszta Kálmán miniszterelnök Eötvös Károly ellenében a bizottsághoz leendő visszautasítás mellett emel szót. Szilágyi Dezső nem fogadja el sem a §-t, sem annak a bizottsághoz leendő visszautasítását. Szapáry Gyula gr. pénzügyminiszter és Hegedűs Sándor különösen Szilágyi Dezső és Eötvös Károly állításait cáfolják.

Miután még Szilágyi Dezső és Eötvös Károly személyes kérdésben emeltek szót, Dárday Sándor előadó zárbeszéde után a ház névszerinti felhívás mellett szavazott a pénzügyminiszter visszautasítási indítványa felett. Az eredmény a következő:

444 igazolt képviselő közül elnök nem szavazott, igen nel szavazott 112, nem mel 90, távol volt 241. És így a §. 22 szónyi többséggel visszautasított a pénzügyi bizottsághoz, és ezzel a tárgyalás folytatása a holnap i üléseire halasztatott.

Az iparügyi enquete

III. ülés.

Finály Henrik a kérdés alapos tanulmányozása után arról győződött meg, hogy ha az iparosok a mostani fakultatív társulatokba nem állnak be, csak azért történik, mert ezen társulatoknak más célját nem látják, minthogy bizonyos évi díjat fizetnek, és hogy valami név szerinti felhívás mellett szavazott a pénzügyminiszter visszautasítási indítványa felett. Az eredmény a következő:

kényszerítik és ha oly kiskorúak, hogy maguk is belátják, hogy ez ipartársulatok reájok nézve is üdvösek és hasznosak, de még sem lépnek önként be, ám kényszeríteni kell őket. Az ipartársulatok szervezését nagyjában úgy óhajtja, a mint azt Hegedűs tegnap kifejtette. Kívánja tehát, hogy a törvény akként intézkedjék, hogy ha egyszer a társulat akár kényszer után, akár önként megalakul, a társulaton kívül maradt iparosok a tanoncztartás, — tanítás és felszabadításra nézve a társulatokhoz legyenek utasítva, a hol ilyenek vannak, ép úgy, mint ez Kolozsvárt is van.

Kautz Gyula megjegyzi, hogy nézete szerint ennek a kérdésnek bizonyos tekintetben fontossága mesterségesen fuvatott el. Azt az egyet nem lehet kétségbe vonni, ennek dacára sem, hogy e kérdés mégis fontos és nevezetes közgazdasági kérdésekkel függ össze. Abból a szempontból indul ki, hogy ez a kérdés olyan, a mely igen nehéz és a melyet nem lehet olyan könnyen akár elméleti, akár gyakorlati szempontból eldönteni, mit bizonyít az, hogy ha körültekintünk Európában, a nálunk létező mozgalomhoz hasonló mozgalom, ha nem is ily éles formában, mindentűt van, és hogy az egy ugyanazon felfogáskörben mozgó és éles elméjű szakemberek közt nevezetes eltérés létezik. Hogy csakugyan nehéz a kérdés, az onnan látható, hogy az előttünk fekvő törvények, törvényeket kiegészítő szabályrendeletek és ugynevezett Motiven Berichte bizonyos nervózus tapogatózást és ingadozást árulnak el a felfogás tekintetében. (Helyeslés.)

Szólok általános elvi és elméleti szempontját lehetőségig az adott viszonyokhoz iparkodik illeszteni, mert nem tagad meg vele semmiféle elvet sem, a melyet vallott, hanem az absztrakt elméleti szempontot igyekszik a konkrét viszonyokból származott követelményekkel és szűkséggel összeegyeztetni. E tekintetben hivatkozik arra, hogy Németországban egész iskola létezik, a mely határozottan liberalis irányu, de e kérdésben hozzánk hasonlóan okoskodnak. A kényszer-társulatokkal szemben igazat ad Keleti Károlynak, a ki óvatosan és tartózkodva lépne elő a térre, mert az a nézete, hogy az iparosoknak háromnegyed része, a kik a kényszer-társulatok mellett rajonganak, tulajdonképen ezébekek óhajtanak. (Ugy van!) Ha konzessziót adunk is ezen társulatoknak, akkor biztosítékokról kell gondoskodnunk, hogy a visszaélések megakadályoztassanak. Szólok reményi, hogy nem lesz Magyarországon oly törvényhozás és kormány, mely a ezébekek behozatalát megengedné. Szólok nem adja meg e társulatoknak a jogot, hogy ezek a tanoncz felvételén kívül, a tanonczok felszabadítására is befolyást gyakoroljanak, mert ha ezt megengedné, nagy lépést tenne a ezébekek felé, a mit elkeltűni óhajt. Az iparosoknak önálló hatóságoskodását perhorreszkálja, de elfogadja a közreműködést egy jól szervezett iparhatósággal, nem fogadja az ipartanácsot, hanem rááll a közgazdasági tanácsra. Nem óhajtja, hogy az iparosok a mostani fakultatív társulatokba nem állnak be, csak azért történik, mert ezen társulatoknak más célját nem látják, minthogy bizonyos évi díjat fizetnek, és hogy valami név szerinti felhívás mellett szavazott a pénzügyminiszter visszautasítási indítványa felett. Az eredmény a következő:

iparhatóságot illeti. Nem oszthatja Thék véleményét, a mely szerint őt jobban védelmezi meg az állam, mint saját iparos társaiból alakuló testület, mert ezt nem szabad mondani oly országban, hol az önkormányzati elvnek akarunk tért nyitni. Kéri a ministert, hogy akkor, mikor az 1872-iki ipartörvények javításáról lesz szó, legyen tekintettel a magyar közigazgatásnak ma már hosszabb időre el nem odázható reformjára, mert az iparhatóságok mikénti szervezése és mikénti magatartása nagy befolyással lesz arra, hogy a törvényhozás által alkotandó új törvény eredményes is legyen.

Kinyilatkoztatja, hogy nem a kényszer-társulatok mellett szól, hanem a mellett, hogy az iparos és kereskedelmi elemnek testületi alakítása, mely ma tagozatlan, tagozattá legyen. Ez a tagozás megtevel az iparhatóságok tagozásának, hogy így parallel állítatván egymás mellé, lehetőleg könnyebb legyen egymásra való hatása. Az egyik adja a szakszerűséget, a másik a szabadabb áttekintést, a magasabb világ-nézetet. Az egyikre csakolyan szükség van, mint a másikra. A feladatok egyenkinti kijelöléséhez szólsai jogát a részletes vitánál tartja fenn, most még csak arra a kérdésre akar felelni, alkalmazandó-e a kényszer a gyárosokra, kereskedőkre és kézművesekre egyaránt, vagy csak a kézművesekre. Nem szól a kényszer-társulról, a testületi alakítást is eltérőleg ejtené meg az eddigi módustól. Szólok a kereskedelmi és iparos elemnek oly módoni vegyítését, mint az ipar- és kereskedelmi kamaráknál jelenleg van, nem tartja helyesnek; szólok nem zárna ki oly abszolote és feltétlenül a külön osztályok szerinti határozatnak lehetőségét. Mert bár nem megy annyira, mint Hegedűs Sándor, de mégis elismeri a külön érdekek létezését s azokat tekintetbe kívánja venni. A gyárosokra a kényszer egyáltalában nem akarna kiterjeszteni. A kik a társulási kényszer a társulatok biztosabb létesítésének céljából akarják, ezt, főleg a szakképzés érdekében teszik. Ugyde a gyárosokra nem alkalmazható az a szakképzés, mely a műhelyben nyerhető, azoknak nem azt kell tudni, a mint egy kézművesnek, tehát nincs is érdek, a mely a gyárosokat a társulatba belevonná.

Helpy Ignác a kényszer-társulás ellen beszél; hivatkozva ez elv hiveinek nyilatkozataira, kimutatni igyekszik, hogy az általuk hirdett nézet nem lehet oly általánosan érzett és oly igaz, mert ha a kényszer elvétől áll volnának hatva és ettől várnák a panácea, akkor az ipartörvény által nyújtott kedvezményeket kiaknázták. Célzszerűbbnek tartotta volna, ha a második kérdés vétetett volna fel először, mert azt látja, hogy az iparosok nem sokat gondolnak azzal, vajjon kényszer-társulat lesz e vagy sem, hanem azt akarják, hogy az ipartörvény első szakasza eltöröltessék. Elismeri, hogy az ipartörvényt revízió alá kell venni, hogy azt gyökeresen meg kell változtatni s előre is kijelenti, hogy bármily szigorú intézkedések fognak

sével, hogy a községi előjáróság teljesíti-e kötelességeit. Az iparszabadságot teljes épségben hagyandónak véli, de javítani kíván a törvényen annyit, a mennyit csak lehet.

A kolozsvári orvos-természettudományi társulat

1881. február 20-án d. a. 11 órakor az egyetem természettani intézet tantermében közgyűlését tartotta meg, melyet Högyes Endre t. elnök a következő beszéddel nyitotta meg.

Tisztelt tagtársak! Üdvözlöm önöket, kik megjelentek, hogy ez évi rendes közgyűlésünkön meghallgassák társulatunk tisztviselőinek jelentéseit az általuk vezetett egyesület múlt évi működéséről, szellemi és anyagi gyarapodásáról.

Az elmúlt év társulatunk szellemi életében a kifejlődött és környezetéhez hozzáidomult szervezet önálló munkálkodásának korszaka volt, melyben nagyobb átalakulások nem keletkeztek, de megállapodott vezéreszmék érdekében tapasztalás által kipróbált eszközökkel üntudatos kitartó küzdelem folyt. A felolvasandó jelentésekben még egyszer fel fog merülni szemeink előtt e küzdelem egyetemes képe. Hiszem, hogy ha azt figyelmesen vizsgáljuk, az elbizakodottság nélküli megelégedés örömei fogjuk érezni, mely megnyugvást ad a multa és új kitartást biztosít a jövőre.

A kolozsvári orvos-természettudományi társulat VI. rendes közgyűlését megnyitván, felkérem a tisztelt közgyűlést kísérje figyelemmel a bemutatandó jelentéseket.

Ezután Koch Antal t. titkár olvasta fel jelentését a társulat 1880. évi működéséről, a következőben:

Tisztelt közgyűlés! Mikor most egy éve társulatunk tagjainak bizodalma ezen állásra helyezett, gyenge erőm és tehetségeim érzetében haboztam annak elfogadásában, de tekintve, hogy az ut, melyen haladnunk kell, meg van már törve és a cél, mely felé törekszünk határozottan ki van már jelölve, ölbátorítva éreztem magamat fontos feladattal járó tisztemnek elfogadására és viselésére, a mit érdeműs elnökünk és tisztársaim tapintatos vezetése és kiváló ügybuzgalma nagyon is megkönnyített.

Tisztemnek megfelelőleg van szerencsém társulatunk múlt évi életéből a főmozzanatokat előterjeszteni.

Tartatott a múlt évben összesen 27 gyűlés, u. m. 1 közgyűlés, 6 választmányi ülés, 7 népszerű természettudományi estély, 7 orvosi és 6 természettudományi szakülés.

A február 21-én tartott közgyűlésen, az alapszabályok értelmében megalakult a jelenleg működő tiszt kar.

A választmányi üléseken elintézt a következő ügyek közül bármely szigorú intézkedések fognak

urakat, hogy társulatunkat a nagygyűlés viseljék; a mi meg is történt.

A választmány többször megvizsgáltatta a pénztárt, a titkár és a szerkesztő bizottság jelentése alapján intézkedett az „Értesítő” kiadásának apróbb ügyei felett, végre az „Értesítő” jövő évi folyamába fűvételre elfogadta Koch Antal és Gyergyai Árpád társulati tagoknak két nagyobb dolgozatát.

A természettudományi estélyekről és a szakülésekről a következőket van szerencsém jelentetni.

Hét természettudományi estélyen előadást tartottak következő tagtársak a következő tárgyakról:

I. Entz Géza: Támadás, védelem, és dacz az állatországban.

II. Fábinyi Rudolf: Az oxigen szerepe az élő és nem élő természetben.

III. Gamau Vilmos: A phylloxeráról.

IV. Abt Antal: A fluorescentia és phosphorescentia elnevezések alatt ismert fénytűnemenyekről.

V. Lindner Gusztáv: A tüzről.

VI. Koch Antal: A földrengésről.

VII. Koch Antal: A földrengések okairól.

Ezen előadások kivétel nélkül oly látogatottságnak örvendtek, hogy a használt termék a legtöbb esetben kicsinyeknek bizonyultak az érdeklődő nagy közönség befogadására s az érvének vége felé kísérlet tétetett e redoute teremnek e célra való felhasználására, a mely azonban a terem nehéz üthetősége miatt nem felelt meg a várakozásnak s a reá fordított költségeknek.

Hét orvosi szakülésen értekezőseket tartottak és előterjesztéseket tettek a következő tagtársak:

I. Gyergyai Árpád és Klug Nándor.

II. Góth Manó és Ossikowszky József.

III. Högyes Endre. IV. Brandt József,

Géber Ede és Genersich Antal. V. Högyes Endre két értekezést mutat be, a) Kovács Lajos és Marsalkó Tamástól, b) Kovács Lajos és Kertész Jánostól és Góth Manó. VI. Högyes Endre és Engel Gábor.

VII. Góth Manó, Gyergyai Árpád, Engel Gábor és Genersich Antal.

(Folyt. köv.)

Átnézete a kolozsvári bányaigazgatóság

vezetése alatt az 1874—1880-ik évi időszakban a bánya- és kohóműveknél és más kezelési ágaknál előforduló nevezetesebb üzemi és kezelési mozzanatoknak.

(Folytatás.)

S ó b á n y á

१०१

Érvényes 1880. évi szeptember hó 10-étől.

Scoală - BCU Cluj-Napoca.